

AVGANG 2023

KUNST OG HÅNDVERK

Welcome and Goodbye <3

Welcome <3

Contents

Solveig Aamodt -----	8-11
Michael Aaseth -----	12-15
Hannah Aune Hellem -----	16-19
Kevin Axelsson -----	20-23
Sara B Gjestland Zamecznik -----	24-27
Torgeir Baie -----	28-31
Karen Berge -----	32-35
Ingrid Bjørdal -----	36-39
Anna-Victoria Borgersrud -----	40-43
Dorthe Sophie Bosse -----	44-47
Dåra Dorky -----	48-51
Louise Evensen Herreira -----	52-55
Majken Hove Jensen -----	56-49
Lea Geertsen -----	60-63
Jenny Hamrell -----	64-67
Ingrid Hopland Gimse -----	68-71
Sissel Johansen -----	72-75
Julia Juväng -----	76-79
Noomi Knape Pyk -----	80-83
Cecilie Leidalen -----	84-87
Veronica Lund -----	88-91
Vilma Lundholm -----	92-95
Henriette Mauritz Nordbeck -----	96-99
Margrete Netland -----	100-103
Øystein Rolland Magnussen -----	104-107
Iliana Papadimitriou -----	108-111
Sofia Quan Heggelund -----	112-115
Anne Beate Smit Hasli -----	116-119
Aasa Skjeldal Gravdahl -----	120-123
Thisbe Stadler -----	124-127
Hannah Stockem -----	128-131
Victoria Angelica Schilling Erichsen -----	132-135
Stella Vallik -----	136-139
Maja Helene Vestergaard -----	140-143
Anne Wallin Oven -----	144-147
Georg Wilter Schwer -----	148-151
Mathias Wischuf -----	152-155

Erfaringen i å se hverandre

Introduction by Lotte Konow Lund

Det vi lager er så tett på oss kunstnere, at vi har lett for å gå i vranglås om noen sier noe om det som ikke stemmer for oss selv. Nettopp derfor vil jeg si at et av de viktigste øyeblikket i en kunstuddannelse er når en student klarer å sette ord på noe i en annen students arbeide, og den som har laget verket opplever at ordene ikke bare stemmer, men utvider verket for dem selv. Det er øyeblikket der studenter opplever at en erkjennelse, det som egentlig ikke har ord, blir overført fra en person til en annen. Det krever ikke bare oppmerksomhet og presisjon, men også empati og åpenhet fra begge parter.

Naturlig nok hender det at slike øyeblikk oppstår i Presentasjonsforum, som er navnet på et emne for bachelor-kullet ved Kunst og håndverk, og det eneste faget som i løpet av tre år samler alle fire linjer ved avdelingen. Å holde en selvpresentasjon er en del av en den kunstneriske praksisen. Studentene kan velge å vise det siste de har gjort eller de kan følge en rød tråd fra forskoler og fremover. De kan snakke om sin kommende bachelorutstilling, men de kan også bruke sin tilmalte tid til å avdekke veven av interesser, kunnen og erfaring de har bygget seg opp og som er den usynlige bærestrukturen i ethvert kunstnerskap. Selv om mange studenter ved Kunst og håndverk er sterkt knyttet til en linje i innhold og form og bruker bachelorårene på å fordype seg i metallets, tekstilens, keramikkens eller grafikkens muligheter og egenskaper, vil det alltid være studenter som ikke opplever at de tilhører en bestemt formal retning, men lar innholdet styre formen.

I tillegg til kunstkritikken er det helt nødvendig for hele feltet at kunstnere presenterer og diskuterer kunsten. For kunst er ikke statisk, det er noe som i likhet med språket skal forandre seg med tid og sted og samfunnsstrukturer. Forandre seg gjør også studentene, og bra er det, i og med at det er de som skal legge press på det store skipet en undervisningsinstitusjon er, slik at det ikke fortsetter i stø kurs bort fra verden utenfor.

Så hva skiller årets kull fra de tidligere? Bare ikke kall oss pandemikullet, sa de da jeg skulle skrive dette. Hva er dere da? spurte jeg, og fikk følgende svar på mail:

Nøkkelordene som passer på oss som gruppe er: 'empatisk egenhet'. Vi mener at årets BA3 jobber på en individualistisk måte, samtidig som vi respekterer hverandre på et følelsesmessig nivå.

Og det stemmer med mitt inntrykk. To av ordene som har gått igjen i Presentasjonsforum dette året er selvomsorg og empati. Begge deler er helt essensielle for å overføre det som ikke kan sies, bare vises. Jeg føler håp for fremtiden.

Kompost For Gjødsling Av Nye Drømmer

Exhibition text by Are Mokkelbost

Som utstillingskoordinator for BA avgangsutstillingen 2023 har jeg fått lov til å følge dere fra desember frem mot utstillingen i mai. Jeg vil takke dere for det, og skolen for å ha gitt meg muligheten.

For meg er gulroten å titte inn på arbeidsplassene, lære om glaseringer, veveteknikker, etsninger og sveiseteknikk, og ikke minst snakke om prosess, estetiske valg og hvordan alt dette er koplet til dere.

Den største utfordringen med å undervise er å ikke projisere egen smak og arbeidsmåte på studentenes arbeider. Det er så mange gode kunstnere som gjør den pedagogiske blunderen å foreslå de løsningene som har fungert best for dem. Med de beste intensjoner, selvfølgelig. Lærere skal ideelt sett ikke foreslå noe som helst, men heller fungere som en hjerne nummer to som kan utvide refleksjonsrommet før de estetiske valgene tas av studenten selv. Da kan alle i prinsippet være hverandres lærere, fordi det handler like mye om roller som om kunnskap.

Jo mer jeg har undervist jo oftere ser jeg at de løsningene jeg selv trodde mest på i møtet med en student sitt arbeid, faktisk ikke hadde noe for seg. Det er med andre ord stor forskjell på å vite hva man selv hadde gjort, hadde man tatt over arbeidet, og hva man som lærer kan bidra med i en annen person sin kreative prosess, når ros, ris og konkrete forslag til utførelse bør unngås. Valgene, og konsekvensene av dem, må eies av dere, fordi et kunstnerskap måles på summen av valgene man tok, og dette starter allerede på skolen.

Det er egentlig overraskende vanskelig å forestille seg hvordan et arbeid vil bli, hvis man gjør ditt eller datt. En flink musikkprodusent sier at han aldri, i studio med en artist, sier nei til et muntlig forslag. Alle forslag må prøves ut i praksis – deretter kan han godt ha en tydelig mening om det. Fordi, hvem vet? Intensjon og resultat er irriterende nok aldri 1:1, og når man i tillegg jobber med ukvantifiserbare parametere innen abstraksjon, magefølelse og tvil, så er det viktigere å dyrke intuisjon mer enn hensikt. Man lærer lite av å ligge våken i senga med blodskutte, utscrollede øyne og spekulere i mulige løsninger som om det var sjakk. Man lærer mer av å ta valg på det konkrete materialet i studio, da kan de brikkene man trodde var ute plutselig komme tilbake, om enn i ny form. Kunstneriske prosesser er mindre lineære enn de er elliptiske, spiralformede og tilfeldige.

Jeg tror det er på grunn av dette at jeg blir underlig glad når dere bytter prosjekt underveis. Dere var så overbevisende når dere lanserte den første idéen, men så skroter dere det hele til fordel for noe annet – noe viktigere. Slike helomvendinger krever motet til å ombestemme seg, tvile og å kjenne etter, og å anerkjenne at deler av arbeidet var forgjeves. Hensikter og idéer er ikke konstante, men viser seg i stedet å være forbruksvare, stråmenn for å komme i gang, noe man tror på helt til man ikke tror lenger.

På et vis begynner dere å se på arbeidet med publikums øyne, verket begynner å bli en entitet med egen vilje, og dette er en svært viktig fase. Når verket vises så kan dere jo ikke alltid stå ved siden og forklare

hvorfor ting ble som de ble – det har flyttet hjemmefra og må stå på egne bein, og dere må stole på at dere gjorde det dere kunne med det dere hadde.

På en skole er det ikke lett å skille mellom det andre anser som viktig, og det man selv synes. Ambisjoner, trender og smak smitter, vi er sosiale dyr som må jobbe systematisk for å klare å ta grunnleggende selvstendige valg. Det å klare å lage et hierarki mellom de tingene man bryr seg om er selve ur-problemstillingen i alle kreative yrker. Hvor deilig er det ikke når noe tilsynelatende lite og unnselig kan ta stor og selvfølgelig plass? At det er seg selv nok – og bare det?

Komponisten John Cage hadde et fint bilde på det å være i sonen. Når arbeidet startet var studioet var fullt av andre; dine venner, din fortid, dine fiender, kunstverdenen – og ikke minst, dine idéer. Og etter hvert som man kom inn i arbeidet så gikk de ut én etter én. Og om man var heldig så gikk man til slutt ut selv. Ambisjonsnivå er en også en lumsk følgesvenn. Den ene dagen dannes en deilig sky av muligheter fra visjoner og ståltro, den neste er man spak og vinglete, selvtillitens dagen derpå. Det er viktig å anerkjenne at man selv velger det nivået man strekker seg etter. Kommer man til kort hver dag er det på tide å være snill med seg selv og legge nye planer og lavere lister.

En av de virkelig store godene i dette tidvis fattigslige yrket er jo at arbeidet kan være givende, til og med gøy. Magisk? Problemer kan gjøres om til ressurser. Faktisk. Diagnoser, ræva selvtillit, søvnløshet, dårlig teknikk, trøblete familie, kjepphester, tvangstanker og lengsler – det kan på alkymistisk vis transformeres til svært gangbar valuta. Gjør den dritten til kompost for gjødsling av nye drømmer.

Før jeg traff dere for første gang ble jeg fortalt, med dempet stemme, at dere var pandemi-kullet. Jeg prøvde å forestille meg hva det betydde. Innflyttere fra bygda parkert i et kollektiv rett før karanten? Vingeklippet ungdom bleke av inneluft og endeløse zoom-samtaler?

Dere var stille, ja, og ikke et samlet kull, sosialt sett. Men kanskje var det å sitte for seg selv ikke så ulikt det vi andre kunstnere driver med. Jeg mener å se en selvstendighet som ligner den som kreves på utsiden. Jeg møtte alt annet enn famling og nøling, det å være på verkstedet var en luksus, her var det gang i ting.

Og det kommer godt med, for straks er vi kollegaer. KHiO-kuvøsen koples fra, og dere skal nå trekke inn frisk luft.

Til lykke og takk for tilliten!

SOLVEIG AAMODT

Det finnes en verden som åpner seg om natten. Hva er det som titter fram når lyset slukkes? Det er først når det er mørkt og jeg ligger i en forventning om søvn, at tankene danser rundt sengen. Hver kveld skriver jeg ned tanker som har oppstått i løpet av en dag. Noen ganger inntar det en diktform, andre ganger kun stikkord eller en liste med automatskrift. Dette gjør jeg i hovedsak for meg selv.

I min nåværende praksis arbeider jeg med å skape en litterær stemning i ett fysisk rom. Med flere objekter som avslører og tilslører hverandre om de bakenforliggende erindringer som skildres igjennom nattens univers.

Jeg er opptatt av å bruke de mediumer, teknikker og materialer som prosjektet trenger. Med materialet som ett musikkstykke som komponeres, stemmes og formas over tid.

*Arbeid I prosses.
Prossesbilde. Bronsestøp. Størrelsen på ett ansikt. 2023.*

Nudisten i Mørket

Det er om natten
tankene synliggjør seg
de tar av seg frakken
står ved sengen naken.

De besøker aldri på dagen
ingen har stilleheten
til å høre, kjenne og føle
grunderne til identiteten

Svart rih Solen avslører
nudisttilværelsen på rommet
inndan alle de nakne tankene
har holdt øyne øyne åpne.

Natten. Gips, hønsenetting, putetrekk, biopeis og TVA.
70cm x 50cm x 40cm (hodepute mål). 2020.

MICHAEL RASETH

Ved hjelp av forskjellige materialer som betong, metall, spraymaling og epoxy utforsker jeg geometriske former og komposisjoner.

Prosessen bak skulpturene mine er ofte like viktig for meg som det ferdige verket. Prosessen varierer fra materiale til materiale, noe jeg finner interessant, utfordrende og tilfredsstillende.

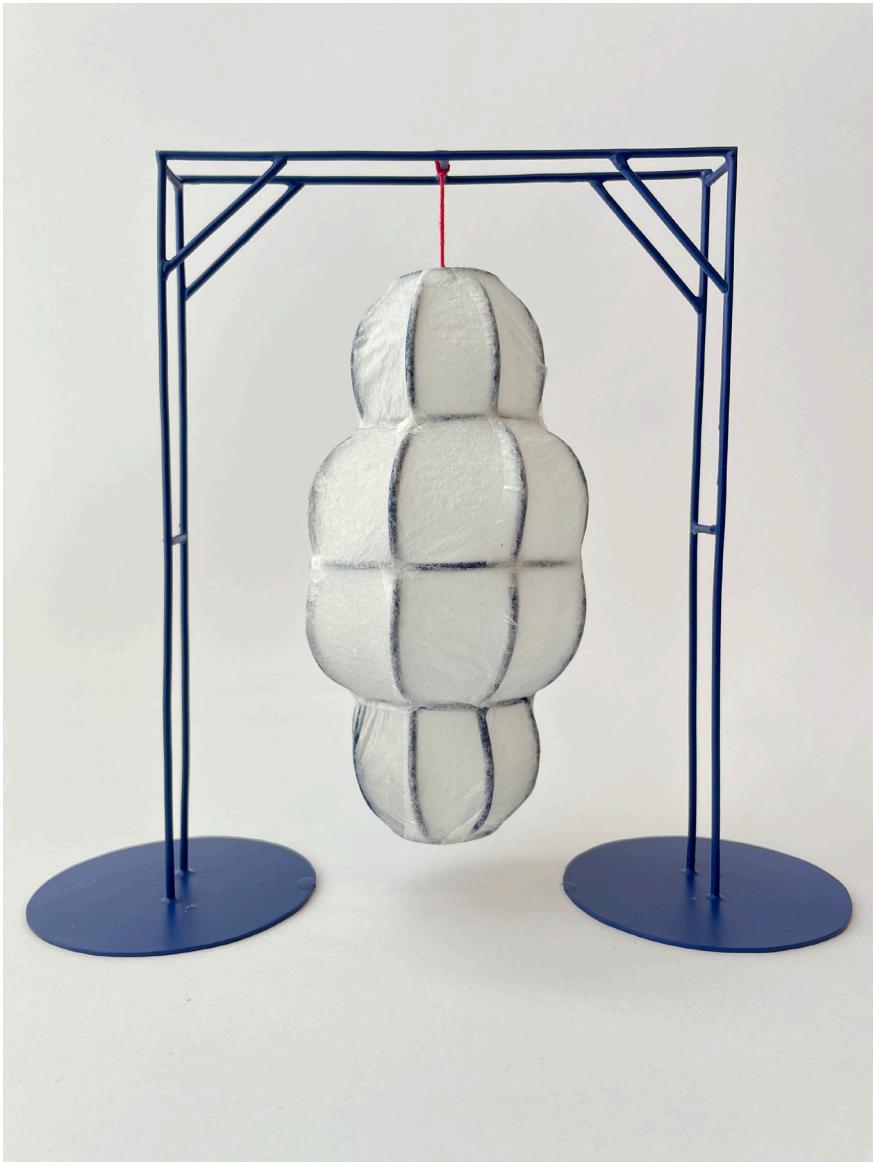
Jeg manipulerer teksturen og fargen til materialet for å skape taktile og visuelle kontraster. Utgangspunktet mitt er primærfarger og egenskapene til materialene i seg selv i kombinasjon med et minimalistisk uttrykk.

Skulpturene mine består av flere deler og gir de et interaktivt element for å engasjere seeren til å føle, vende og endre komposisjonen på skulpturen.

Uten tittel
Betong, isopor, gips og spraymaling, 15cm x 10cm x 12cm. 2022.

Uten tittel
Kobber, rispapir, hyssing og spraymaling. 12cm x 8cm x 6 cm. 2022.

HANNAH AUNE HELLEM

Husfruer plukker opp håret ditt fra sluket vasker dine truser
tufter teppene dine som 70-tallets ulltepper.

Tuftet trusene dine som teppeaktige truser.

Rosa og klassiske perler på.

De bruker de på kvelden når de blander seg sammen i sin
cocktaalkultur.

Afterwork beer har blitt til afterwork Cosmopolitan.

Eller omvendt.

Og de har laget matchende sitroncest til sine Cosmos, og
til seg selv som akkurat dekker brystene, festet med lenke
heklet av tynn sølvtråd.

Cosmo og Husarbeid
Ull, sølvtråd, perler. 2022.

Cosmo og Husarbeid
Foto (ull, sølvtråd, perler). 2022.

KEVIN AXELSSON

I find pleasure in function and interaction.

Thats why I create less that practical apparatuses,
connected to our flawed human systems. Bedazzled tools
with a purpose of interacting with the consequences of our
emotions. Be it on a practical or metaphorical level.

(to be read as the narration of an obnoxious commercial)

*"Do you want to take your co-dependency issues to the next
level? It is now easier than ever! For only 600€ you can get
your very own "Co-dependency" apparatus! Let this stylish
combination of a necklace and bracelet connect you to your
partner on a blood circulating level! Show everyone how you
would LITERALLY die without each other!"*

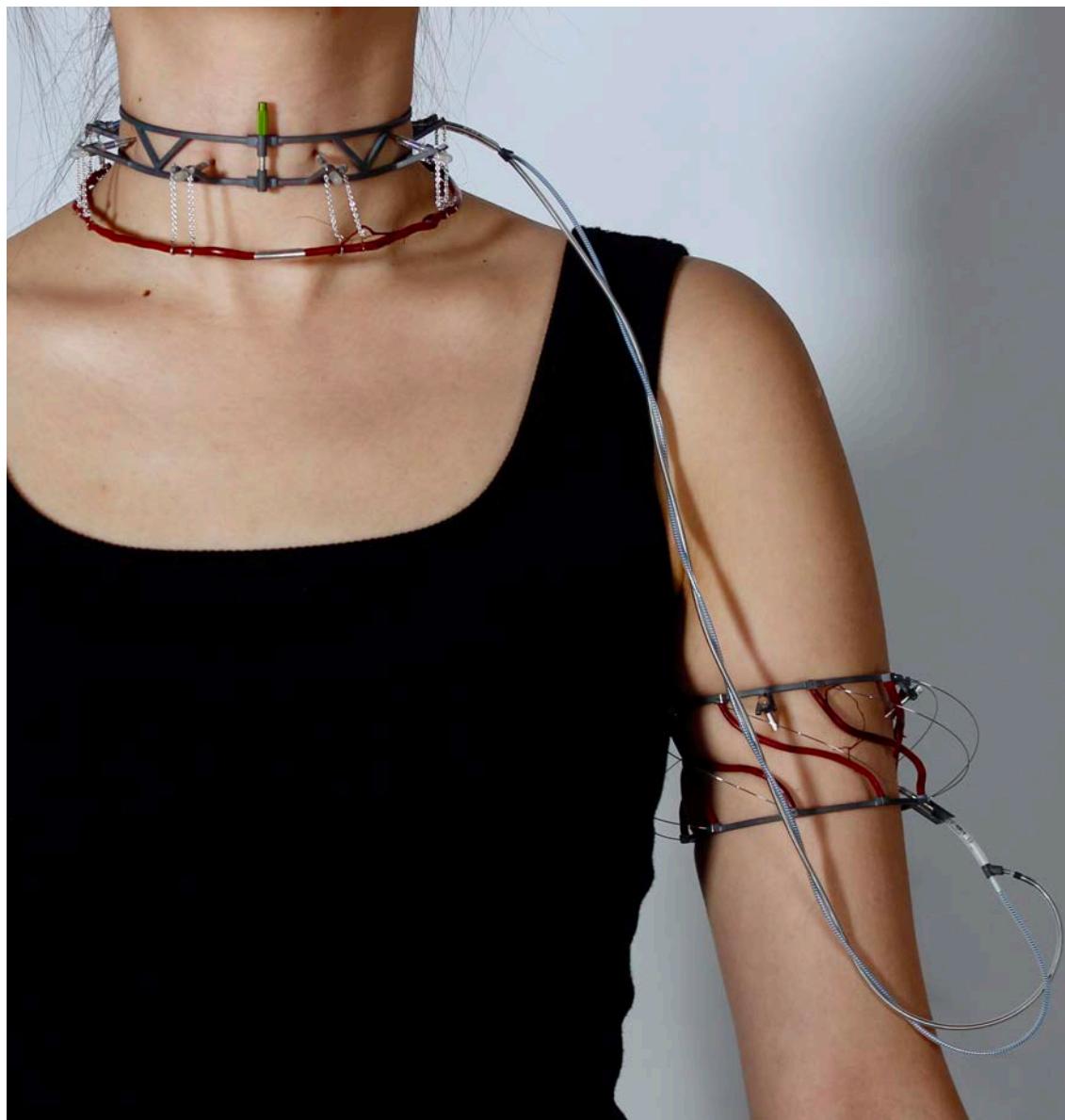
Depart with care
Necklace. Brass, climbing rope, shrinking tube, 400 x 250mm. 2022.

24

My Goddess, My Heroine

Necklace. Silver, roots, paint, vial, rope, stone, powder, shrinking tube. 400x250mm. 2022.

Co-dependency
Necklace/Bracelet. Silver, roots, steel, medical supplies. Ø150mm/100mm. 2022.

SARA B GJESTLAND ZAMECZNIK

Den visuelle sansen kan kun iaktta en overfalte, den kan aldri gå inn og forstå følelsen av ett materiale, eller hvordan formen fortsetter når lyset ikke når fram. Og det er her huden vår, eller nærmere sagt hendene kommer inn.

I mitt kunstnerskap har jeg ønsket å ha fokus på å se med den taktile sansen, og forstå med fysisk kontakt. Jeg ønsker å invitere publikum til å oppleve mine skulpturer ikke bare gjennom lyset som reflekteres, men ved å kunne forstå formen gjennom fysisk kontakt. Det å la fingrene gli over formen og ha muligheten til å forstå og se gjennom berøring.

Et annet aspekt som er viktig for meg er verkets eget potensialet. Når jeg bygger ønsker jeg å lage rom for leiras vilje, og la det være en samtale som utvikler seg. Ettersom leira får mulighet til å bestemme sin egen skjebne, er resultatet ofte uforutsigbart.

Just sense/bare sans
Glasert keramikk, rå ull, røykmaskin. 2021.

28

Concoction

Glasert og råbrent keramikk dekket i stearin balansert oppå hverandre. 2023.

TØRGEIR BAIE

Tapt og funnet (?)

Som barn kunne jeg leke i timevis ved sjøen.

Kjenne, løfte, lukte, høre og det i en repeterende rekkefølge.

Jeg ble etterhvert venn med sjøen, lyset som vrållet i overflaten, hvordan vannet beveget seg sakte frem og tilbake i en meditativ bevegelse.

Jeg samlet på steiner, skjell og andre små skatter jeg kunne finneliggende lengst oppe ved den tørre tangen. Døde krabber, skeletter av sjøsterner og slipte glasskår dukket etterhvert opp. Blikket som hadde stirret dypt ned i tangen vendte snart ut mot horisonten.

De uskyldige tankene endret seg. Den magiske verdenene ved vannkanten forsvant og jeg forlot sjøen.

Prosessbilde
Screenshot av dokumentasjons video. 2022.

32

Prosessbilde
Vev med funnet materiale fra sjøen. 2022.

Jeg fant meg selv i sjøkanten. Funnet materialer,
plastikk, bomull og metall, enkel veve teknikk, 19cm x 68cm. 2022.

KAREN BERGE

My practice is occupied with social hierarchies within intimate relationships. This through examinations of rural feminism, domestic exhibition spaces and research on blue clay and porcelain.

I've written, gone on field work across islands in Scandinavia and served dinners to address drug addiction, motherhood, and empathy.

As a daughter, artist and as a person with the necessary time and emotional capacity; I aim to be transparent and relatable in my visual works.

Rural feminist- Hour 17:00
Cooking crumbly scents of resistance into the domestic gallery

36 Mapping the county bus driving with obstacles- demystifying drug addiction series.
Laminated A4 paper, chalk drawing. (Scanned for publ. Purposes). 2022.

Mapping the local bus driving with obstacles/Portrait of a blue road.
Sculpture, 20 x 4 x 12 cm. 2023.

INGRID BJØRDAL

Når eg vev, kan eg kjenna igjen garnet eg har i handa.

Frå fargen veit eg kva sopp eg har farga med.

Av og til kan eg hugsa kvar soppen var i skogen.

Eg kan hugsa stemninga, lukta av våt lyng og furu.

Nokre fargar held seg godt, men andre falmar fort.

Eg kan allereie sjå det på eit par av fargane.

Så til slutt, om mange år, vil heile veven bli kvit.

Ull og bein varer heller ikkje for alltid.

Til slutt vil det også forsvinna.

Utan titel
Naturfarget ullgarn, soppfarget ullgarn, 57 x 80 cm. 2023.

40

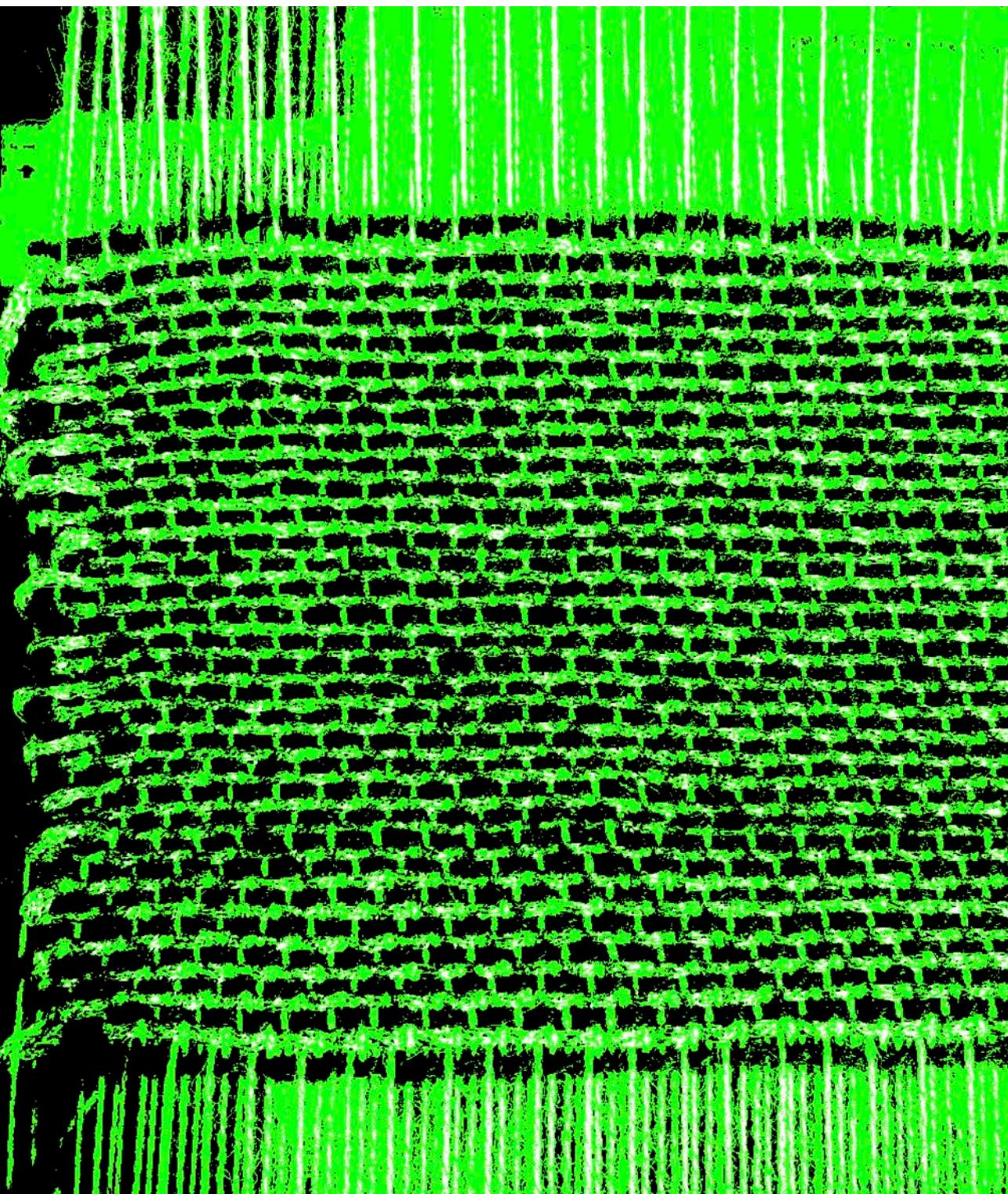
Fløyelspluggsopp
Tapinella atrotomentosa, Grue Finnskog. 2022.

ANNA-VICTORIA BORGERSRUD

Jeg er opptatt av mønstrene og gjentagelsene som former hverdagen vår, og ønsker å avdekke de skjulte strukturene som ligger til grunn for våre opplevelser.

Med vevning og tegning setter jeg løse tråder og streker i system med repetisjon.

Anna Victoria

a b c d e f g h
i j k l

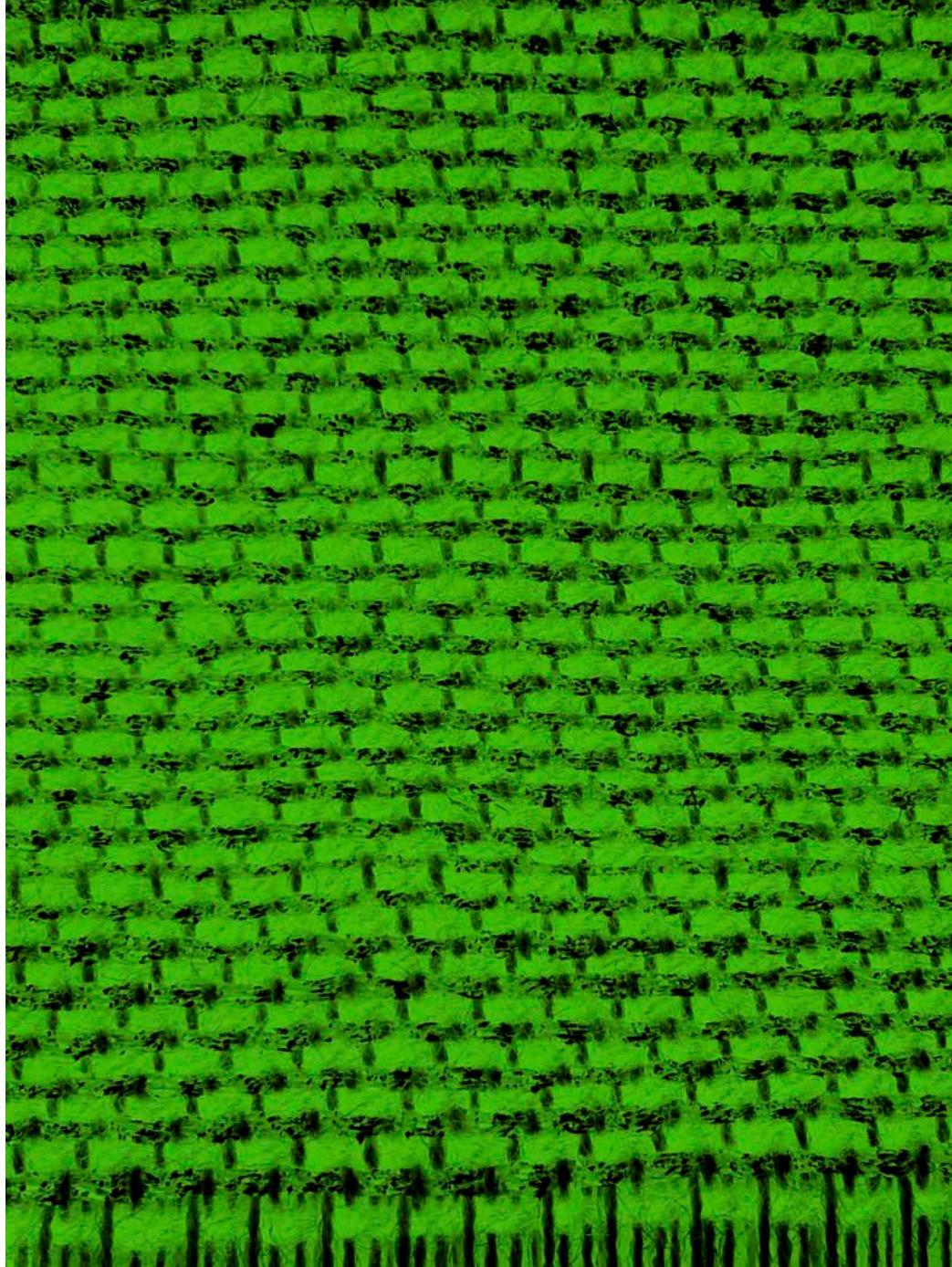
m n o p q r s t

u v w x y z o

ö å

a b c d e f g h i j k l
m n o p q r s t u
v w x y z o ö å

a b c d e f g h i j
k l m n o p q r s t
v w x y z o ö å

DORTHE SOPHIE BOSSÉ

Med sci-fi univers og havdyr som inspirasjon lager jeg hovedsakelig skulpturer og relieffer som skaper et innblikk i et ukjent parallelt univers. I dette universet manifesteres menneskelige følelser som virkelige vesener.

Jeg har særlig vært opptatt av begrepet generell angstlidelse, hvor følelsen av utenforskning er sentral. I arbeidene forsøker jeg å visualisere denne følelsen av alienation i forhold til samfunnet. Dersom den hadde vært fysisk materie ser jeg for meg noe slimete, fremmed og ukjent, slik havdyr og vesener fra sci-fi ofte fremstår.

Ukjent art 2 (Detaljbilde)
Keramikk, 19 x 55 cm. 2022.

48 *Ukjent art 1*

Keramikk, 23 x 58 cm. 2022.

Prosessbilde av skulptur
Ubrent leire, 148 x 170 cm. 2022-2023.

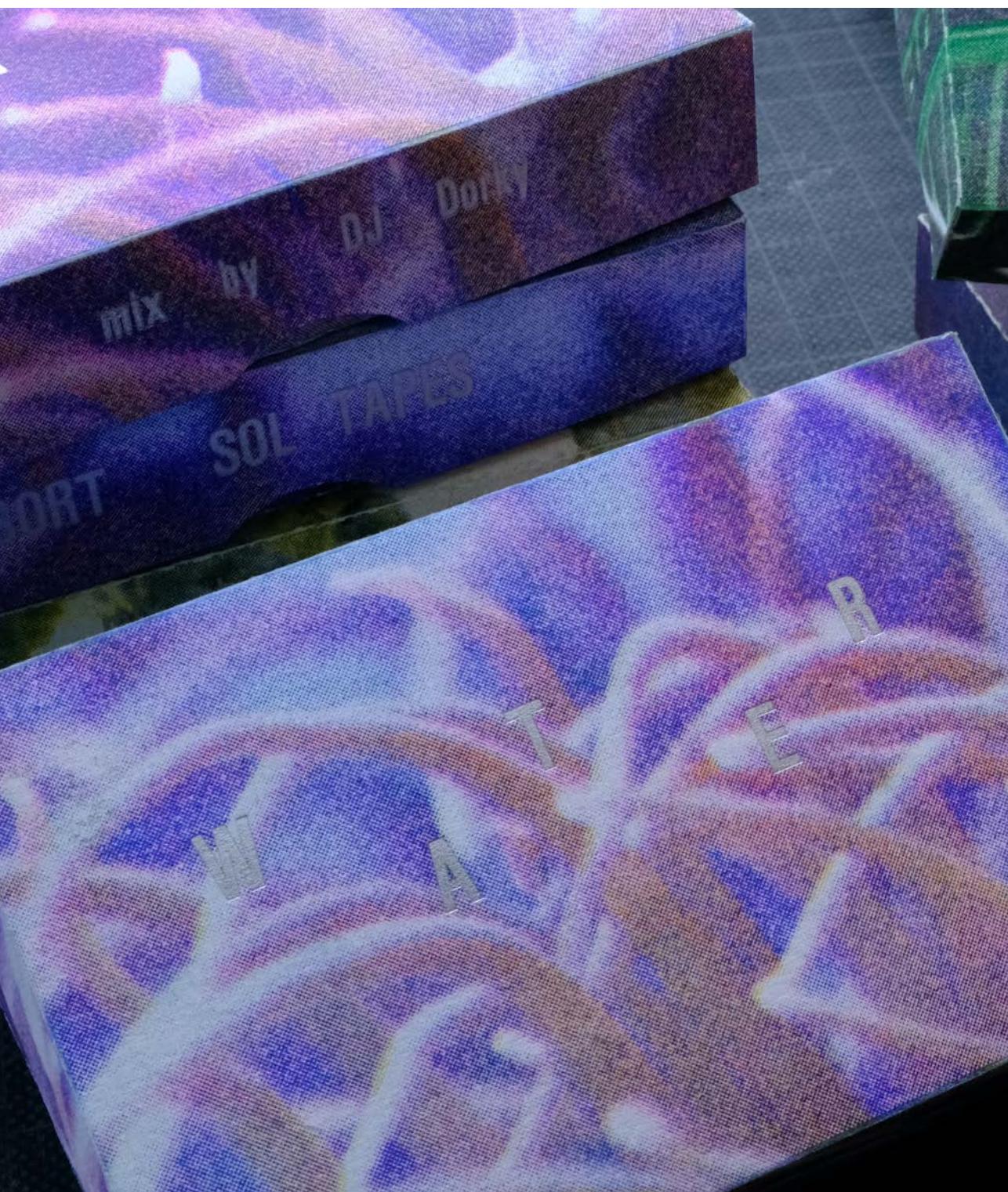
DÅRA DORKY

a print- and noisemaker exploring glitches in the machine,
feedback , sound , poetry and feminisms
noise as disruption

a
bug
in
the system

0
0 0 0
0 0

Printed matter is at the heart of my art practice;
sonically printing sound onto magnetic tape
or visual prints made by screenprint, woodblock, riso and
xerox ,
resulting in tapes and books self-published by my label and
imprint Sort Sol.

Water mixtape
Riso, 11cm x 7cm x 2 cm. 2022.

52

Untitled artzine

Xerox on 45 g japanese paper, 19 cm x 13 cm. 2023.

Artzine Electric Magnetic Poems and cassette Into the Electric Magnetic Poems
Riso, 2023.

LOUISE EVENSEN HERREIRA

Med återvunnet material jag finner i det offentliga rummet, vill jag ställa frågor kring sociala koder, utanförskap och intimitet.

Genom att förflytta och förvränga det ett samhälle inte längre vill ha och bygga karaktärer ur det bortvalda, försöker jag förstå mig själv och tiden vi befinner oss i.

Hela arbetet är svaret på en fråga jag fick av en vän en gång för länge sedan: "Varför flög fåglarna alltid upp och ned över Farsta Centrum"?

Tänd en eld ur askan från dem som satt där innan
Kombination av funnet material; stål, 70x120cm. 2022.

56

Lille bling

Funnet material; stål, tyg kamera, 30 x 25 cm. 2023.

Houseplants, Funnet material, stål, papp, högtalare, 30 x 25 x 7cm. 2023.

MAJKEN HOVE JENSEN

Farver, mønster og tekstile traditioner er centrale i mine værker.
Væv er mit primære medium samt broderi, strik og knipling.

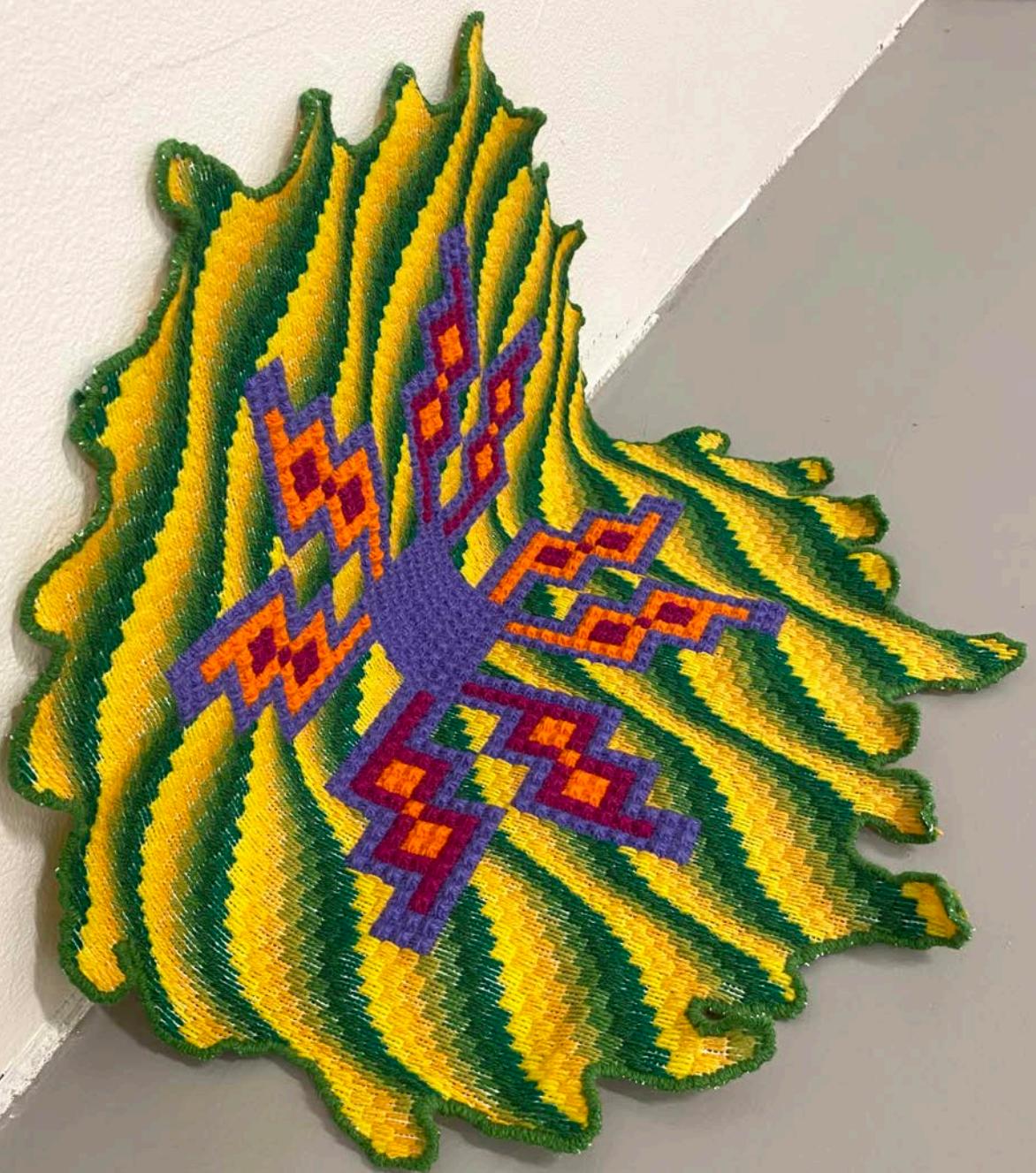
Værket i udstillingen består af to gule vævede værker, som snor sig op af to søjler, som snor sig op af en søjle. Motiverne og bindingerne i de vævede dele er inspireret af åklær.

Ottebladsrosen som ses i midten af de vævede dele, symboliserer håb og er vævet og broderet med garn, som er farvet med rødskivet kanelslørsopp.

Plantefarvet garn falmer hurtigere end kemisk indfarvning, hvilket gør at ottebladsrosen forsvinder lige så stille og med tiden er det kun siluetten, der bliver tilbage.

Procesbillede
I væven med gul bomuldsrending. 2023.

Møder
Uld og bomuld, Rosenbragd, 200 x 180 cm. 2021.

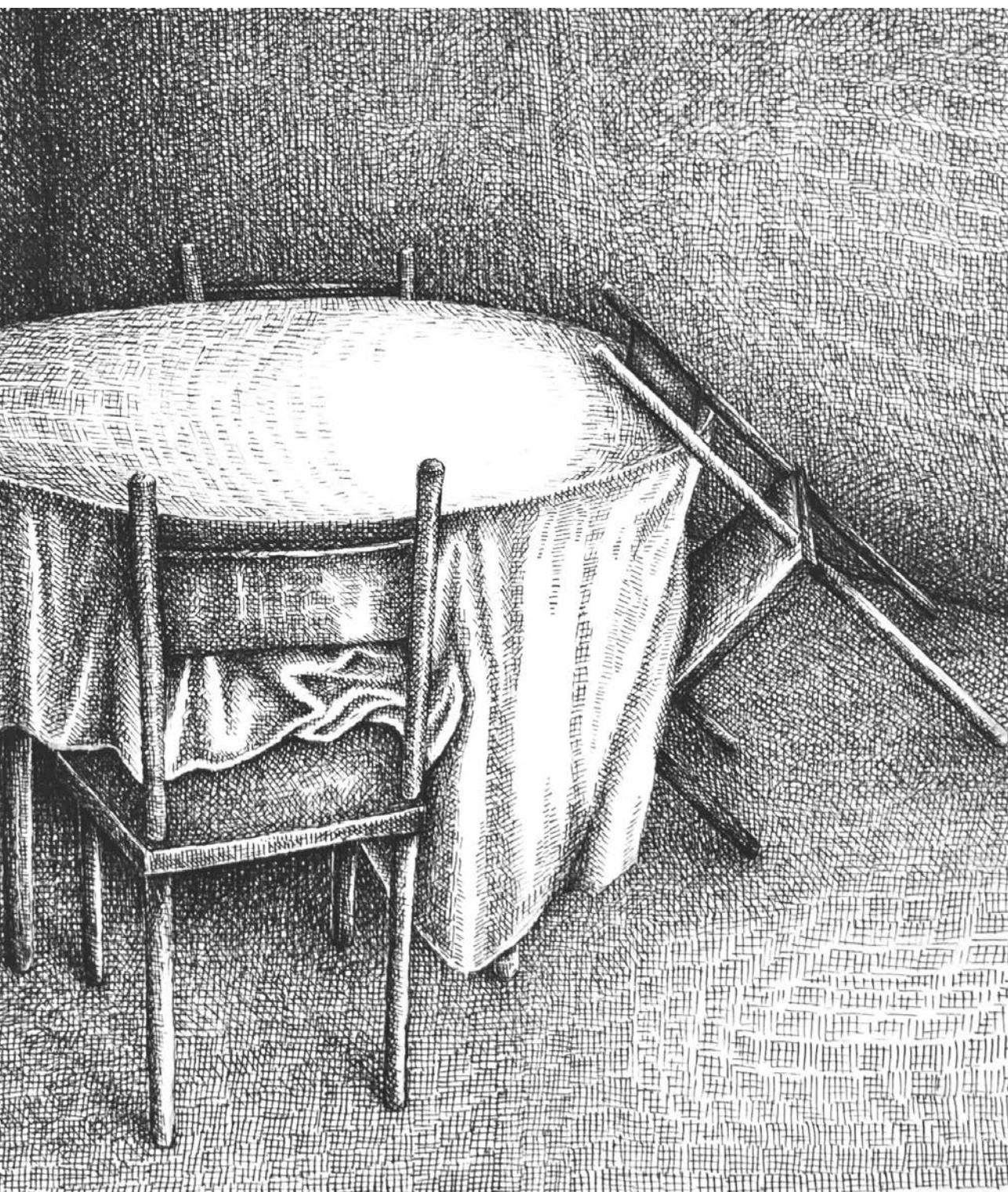
LEA GEERTSEN

Jeg er interessert i å uttrykke en underliggende sinnstilstand i tegningene mine.

Tilsynelatende ordinære objekter blir besjelet og reflekterer en indre verden.

Fraværet av mennesker gir utsyn for at noe har skjedd i tegningen like før og understreker en urolig stemning som bobler under overflaten.

Noe er ikke helt som det skal.

Fravær
Tusj på papir, 14 x 14 cm. 2023.

64

Sitt

Blyant på papir, 49 x 59 cm. 2023.

There is a crack in everything
Blyant på papir, 42 x 59 cm. 2022.

JENNY HAMRELL

The endless possibilities of the human form never seizes to amaze me. It is deeply expressive and an endless combination of variable shapes. There is something unique and something universal in every human.

There used to be a disconnect between my sculpting and my drawing abilities. However my sculptural endeavors took a drastic turn when I decided to incorporate my more naive drawing style into the sculpting. Some figures are now almost indistinguishable as a human form.

It fascinates me how we look for human forms in abstractions and relate to shapes far removed from the realistic form. We try to comprehend our surroundings, we simplify and categorize.

Our mind lingers on things that we do not understand. In my work I strive to question ways of thinking and involve an element of the surreal.

Delusion of Grandeur, in process, stoneware, 150cm x 113cm. 2023.
Imposter syndrome, in process, stoneware, 227.5 x 169 x 84.5cm. 2023.

68 *Escape of the Amateur*
In process, stoneware, 77 x 56.3cm. 2023.

INGRID HOPLAND GIMSE

Gjennom året arbeider jeg med innsamling av lokal flora, og overfører plantefarge til florlette silketekstiler.

Silken blir en tidskapsel som bringer miljøet plantene kommer fra direkte inn i utstillingslokalet.

Noen tekstiler viser ørsmå detaljer fra bakken du går på, andre viser store, bølgende landskap. Felles er foreviggiørelsen og videreformidlingen av naturopplevelser og gamle håndverksteknikker.

Et øyeblikk i silke
Ecoprintet Habotaisilke, 76 cm x 76 cm. 2022.

72

Lvd

Plantefarget Habotaisilke, 15 m x 1.14 m. 2023.

SISSEL JOHANSEN

Arbeidene befinner seg i skjæringspunktet mellom tegning og skulptur. Ledet av spørsmål om hva tegning er og kan være har jeg ønsket å utfordre konvensjonelle måter å jobbe med tegning på.

Papiret er skjørt og sårbart for den behandlingen det blir utsatt for - skulpturene er bøyd og vridd, de er både oppreist og delvis liggende på samme tid. Arbeidet er prosessbasert, der øyeblikkets skiftende impulser blir bestemmende for uttrykket.

Spontane innfall og emosjoner oversettes og konkretiseres visuelt til form, linjer og strøk. Arbeidene kan ses som selvstendige objekter, men de kan også forstås som det som står igjen av spor og rifter, som et bi-produkt eller et minne, av en aktivitet som har funnet sted.

Innkapsla Minner
Mixed media på papir, ca 150x150x100 cm. 2023.

JULIA JUVÄNG

Jag är intresserad av vägar, förbindelser och kretslopp.

Saker som teoretiskt kan hålla på oändligt, men ofta naturligt kommer till ett slut eller vägskäl. Mina referenser kommer ofta från min uppväxt på den svenska landsbygden, som jag senare försöker sätta i kontext till större dilemman i samtiden.

I mina arbeten undersöker jag teman som saknad och sorg i mitt liv, och försöker bearbeta saker som händer mig och människor i min närhet; förr, nu och i framtiden. Repetitioner och serier av bilder som en form av berättande är vanligt i mina verk, oavsett teknik.

Satt min sista potatis
Reduktionstryck och stillbilder på papper, 56x70 cm. 2021.

NOOMI KNAPE PYK

*jag repeterar, jag staplar, jag leker, jag förflyttar mig,
jag testar, jag gör om, jag gör en ny, jag fortsätter*

Delar tynger sig ner och kanter lyfter sig

Hittar en plats

Tas isär och sätts i spel

Tillsammans är dom på väg

Stengods
Installation. 2023.

84 *Stengods*
Installation. 2023.

CECILIE LEIDALEN

My practice revolves around and reflects on the theme identity. I use myself as a reference to get a personal perspective on this topic.

As a recently diagnosed neurodivergent person, I am trying to explore and understand my experiences of the world, and how this affects my work as an artist.

I work with weaving, embroidery, crochet, knitting, painting, and drawing. I continually explore different mediums and materials, that allows me to express different ideas and concepts.

Prosessbilde
Vev. 2022

LIVMOR
BÅRE
DÅSE
MUGGE
TØNNE
KRUKKE
DUNK
FLASKE
KOPP
BOLLE

VERONICA LUND

Jeg opplever at tegningene mine blir til en slags ventil for alt av inntrykk, historier, observasjoner, fantasier og refleksjoner som har samlet seg opp og som etterpå må komme ut gjennom tegning.

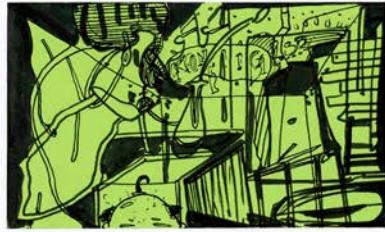
Tegning har fulgt meg så lenge jeg kan huske, det er grunnleggende for alt jeg gjør og skaper i kunsten min.

Det å kjenne en tusj lage en strek, flere streker som sett i sammenheng blir til noe visuelt er for meg en måte å forstå verden rundt meg på.

Animasjon
Stillbilde fra animasjon, Procreate og tusj på postit-lapp. 2023.

VILMA LUNDHOLM

With the presence of loneliness, shame or fear I turn marks into visual stories that exist in the in-between of fiction and reality. I am interested in the fragility of the handmade and the power of storytelling as a way to discuss real life.

My works are focused on the human and organic body - both in form of the physical shape and the inner emotional perspective. What holds it together and when does it collapse or break and reform into something new?

With thematics, techniques and materials that relate to vulnerability, I work with the imperfections of the hand and mind through the concept of repetition.

In motifs, in editions or in set methods I try to explore how the duplication itself can tell a story, linking the repetitive to the everyday and recurrence of daily drama and emotional life.

Rain (detail)
Drypoint on paper, perforations and embroidery, 17x23 cm. 2020.

96

Behold, Holy Beauty Grails

Stoneware, porcelain, pen, glaze, nailpolish, 4 x 8 - 15 x 25cm. 2022.

HENRIETTE MAURITZ NORDBECK

I am searching for ways of connecting with and being present at sites. This artistic practice happens in the intersection between nature areas and urban environments.

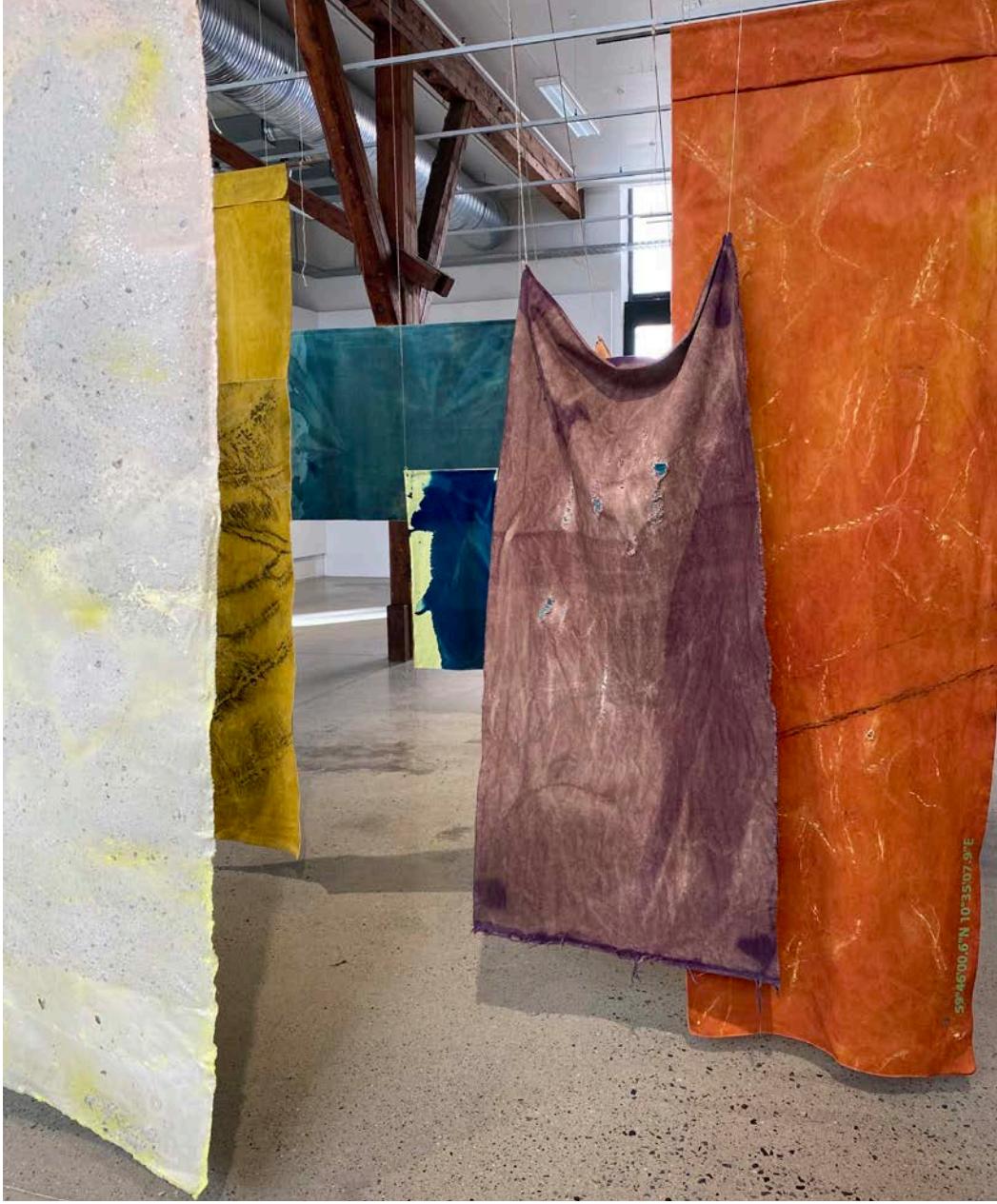
My works are often created in and with the nature, but then moves to another context. In my graduation project, I am reflecting around what happens in this relocating of an object.

What happens with the object, the viewers perception of the object, and the viewer itself, the moment you step over the door thereshold into the gallery space and the white cube?

Geological pigment detail
2022.

"59°46'00.6"N 10°35'07.9"E", site specific textile installation, 7 canvases, plant dyeing,
sun bleaching, frottage, soil, screen print, coal, construction site spray. 2022.

MARGRETE NETLAND

I focus my practice around attention to listening and perception of sounds. Through recordings and digital processing I use sound as a supplement to the perception of physical, often sculptural, objects, installations or spaces.

Any sound that fascinates me can be used. My goal is to provoke sonic associations and broaden the way we listen.

The work shown in the exhibition is focused on how to visualize sound through stylistic shapes and patterns. And how the perception of specific sounds can be altered based on what we see while we hear it, and vice versa.

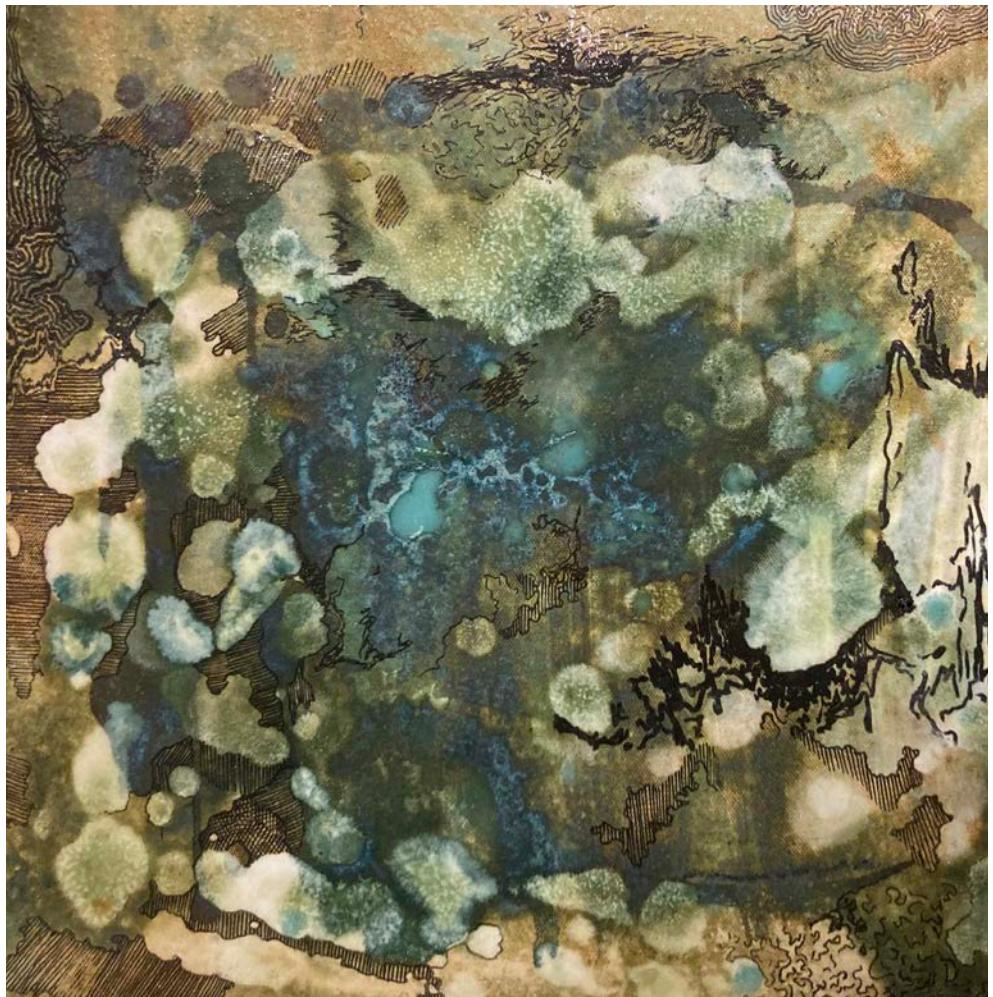

Stille støy
Marker on glazed stoneware. 2022. 103

104 *Half done stack of records*
Clay, 31,5 x 31,5 cm. 2023.

Keramisk platecover
Marker on glazed stoneware. 2022.

ØYSTÉN ROLLAND MAGNUSEN

The whiff of it all

I am interested in the happy-go-luckiness of pleasant scents, and their potent potential of transporting the sniffer somewhere between memory, time and fiction, led there by ceramics as the vessel.

Porselen
Glasert porselen, 7 x 18 cm. 2022.
107

108 *Porselen*
Glasert porselen, 10 x 20 cm. 2023.

ILIANA PAPADIMITRIOU

Where do ceramics, philosophy and technology intersect?

Drawing from my background in academic philosophy, my primary focus is on objects; how do we define and experience objects? How do metaphysical properties materialise? What does it mean to give an object form?

Materiality and tactility are called into question in my artistic practice. My work is reflective, analytic and object-focused. The primary mediums I utilise in my work are: ceramics, carving (stone, plaster) and digital technology (VR, 3D).

Process Photo
Glazed Stoneware Clay, 130 x 130 x 245 cm. 2023.

112 χειρός • (*kheirós*)
Carved and Lacquered Plaster, 7 x 5 x 12 cm, 2021.

SOFIA QUAN HEGGELUND

It's the coincidences that make the art work. The imperfect, the 'mistakes' and the line you thought wouldn't be suitable that in the end bind it all together.

I have been working with spontaneity, intuition and playful expressions. By working this way I feel a different kind of energy appears through the work. I like to combine bright colors and different mediums such as airbrush, oil pastels, crayons and aquarelle.

There is a kind of star that always appears in my work. To me stars have some sort of positive power and they make me happy.

Starfish fantasy world
Aquarelle. 2023.

116 *Swirl me with Love*
Aquarelle and crayons. 2023.

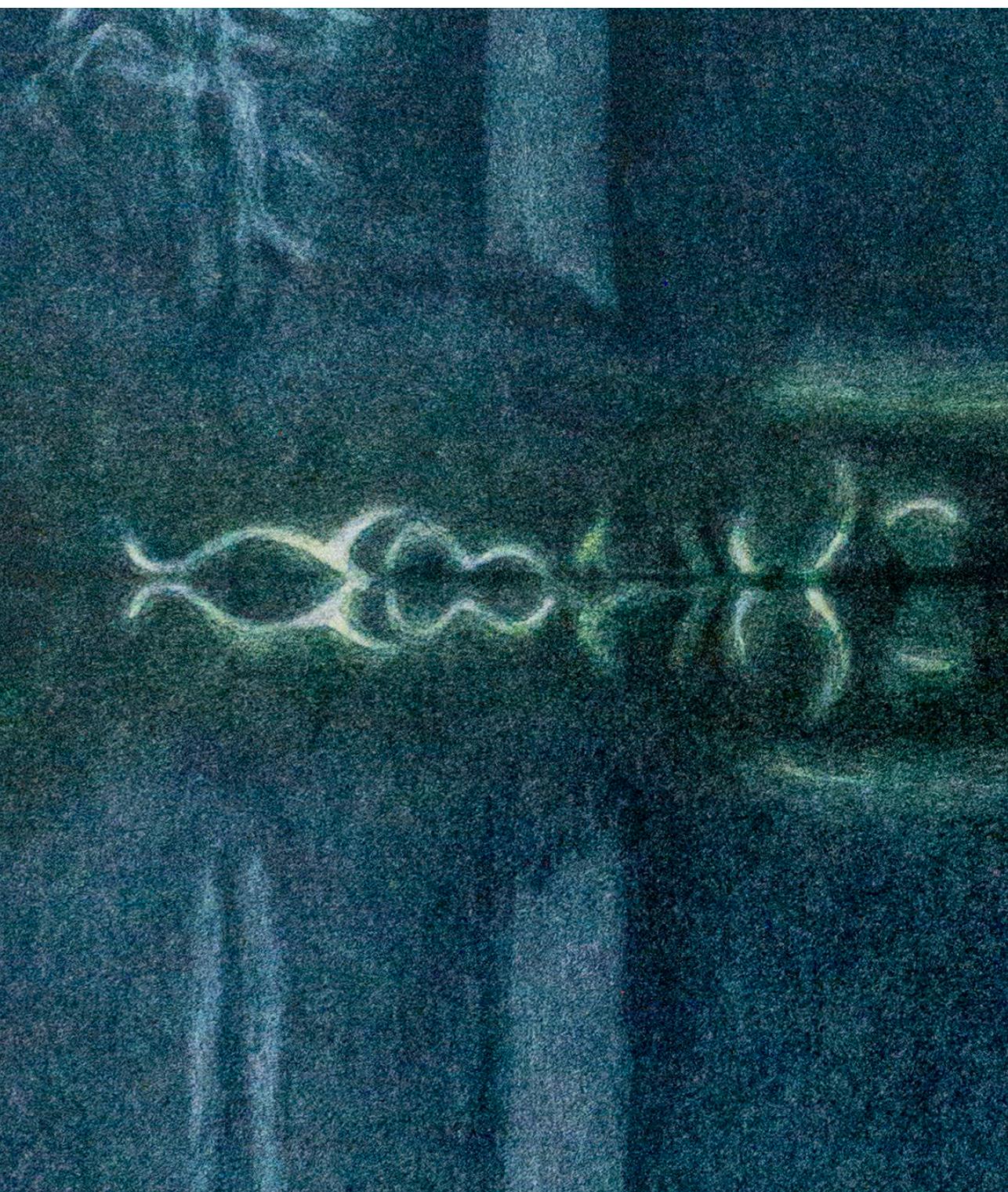
The universe is purple
Airbrush and crayons. 2022.

ANNE BEATE SMIT HASLI

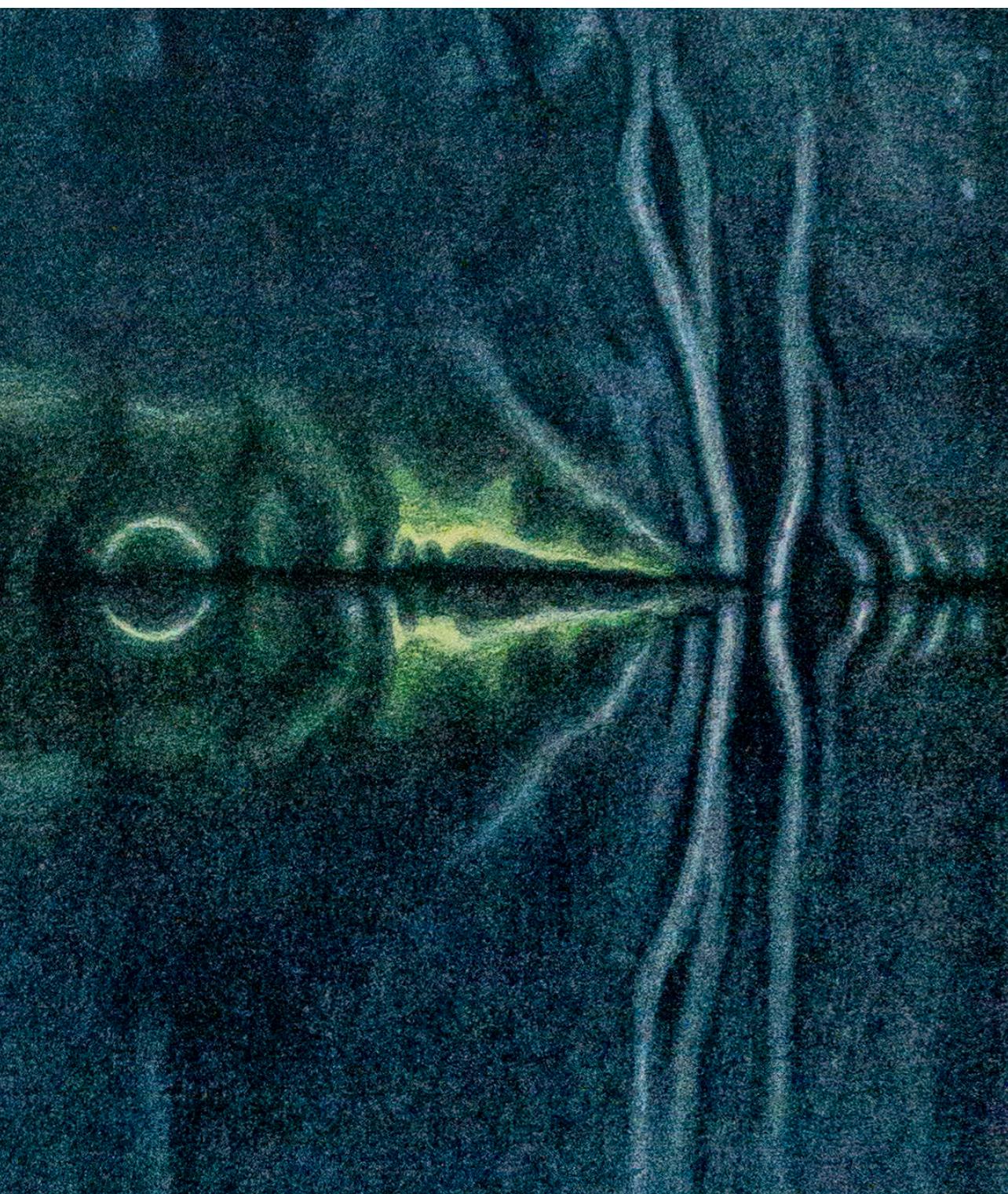
Jeg er interessert i øyeblikk, og hvordan de (eller visse) kan synes på trykk, uten at gjengivelsen erstatter den bestemte tiden/minnet (slik fotografier iblant kan gjøre), men heller slik at avbildningen blir til et slags tilleggs-minne, og at de – når de blir sett, gjør det samme som minner (altså) – ut av det blå blir husket på (en stemning følt), før det hele igjen leker gjemsel med meg.

Jeg ser på deg, mens du ser på meg
Sukkerakvatint, 12 x 9cm. 2021.

120 *Mykt fokus*
Litografi, 33 x 33 cm. 2022.

AASA SKJELDAL GRAVDALH

Aasa Skjeldal Gravdal kommer opprinnelig fra Jæren, men har bodd i Kristiansand de siste 22 årene. Hun er utdannet butikkslakter, og har de siste 6 årene arbeidet aktivt med keramikk.

I sin praksis jobber Gravdal to delt, både figurativt og abstrakt. I det figurative arbeidet er det menneskekroppen som er utgangspunkt for utforskning.

Tematikken omhandler følelser, holdninger og motstand i relasjon til identitet og psykisk helse. Gravdal jobber abstrakt og intuitivt med former i pølseteknikk og dreiling, både som meditativ øvelse, som utforskning av materialet og hvor langt grensene kan tøyes.

Selvportrett
2022.
123

124 Den Eine
2023.

Detalj Prosess
2022. 125

THISBE STÄDLER

I feel all the feelings. Daydream about magic that's crazy and beautiful.

I carve my sticks, heat my metal, grind my stones.

Exploring the healing properties of material and their possibility to carry memories or energies. Through amulets and objects I wish to say something about emotions and intimacy.

Ceremonial crying snake. Gourd, wood stain, lacquer, epoxy, brass, mahogany, rice, hair from a friend. 70 x 18 cm. 2022

128

A prayer to the sexgods, Lindenwood and mahogany, wood stain, hard wax oil, lacquer, sculpey clay, glass pearls, steel, found fur, 13 - 88 cm. 2022, 2023.

HANNAH STOCKEM

Jeg er tilhenger av konseptet "Gesamtkunstwerk" hvor alt man omgir seg er gjennomtenkt og har sin plass i en helhet. En viktig del av dette er sterke farger som rød, grønn og rosa, framfor "nøytrale" farger som svart eller mørkeblå, farger som dominerer klesstilen til mange.

Fargeflatene på de store tekstilarbeidene mine gjør meg glad og lager interessante spenninger og kontraster.

Med arbeidet "Wool Over Their Eyes" vil jeg uttrykke mine negative følelser om dagens digitale samfunn uten å fortvile helt. Gjennom bruk av sterke, glade farger og en leken tilnærming lager jeg et terapiverk som hjelper meg å bearbeide min pessimisme på en morsom måte.

Når jeg har drakten på meg fungerer den som en karikatur av (overdrevet) bruk av smarttelefoner, sensasjonelle overskrifter og et samfunn mer opptatt av sosiale medier enn sosialt samvær.

Stains on My Resumè (utsnitt)
Bomullssateng, reaktiv stoffarge. 1,80 x 1,50m. 2020.

132 *Wool Over Their Eyes* (prosessbilde)
Ullstoff, metalltråd, garn, speil, plast, papir, sytråd. 2023.

VICTORIA ANGELICA SCHILLING ERICHSEN

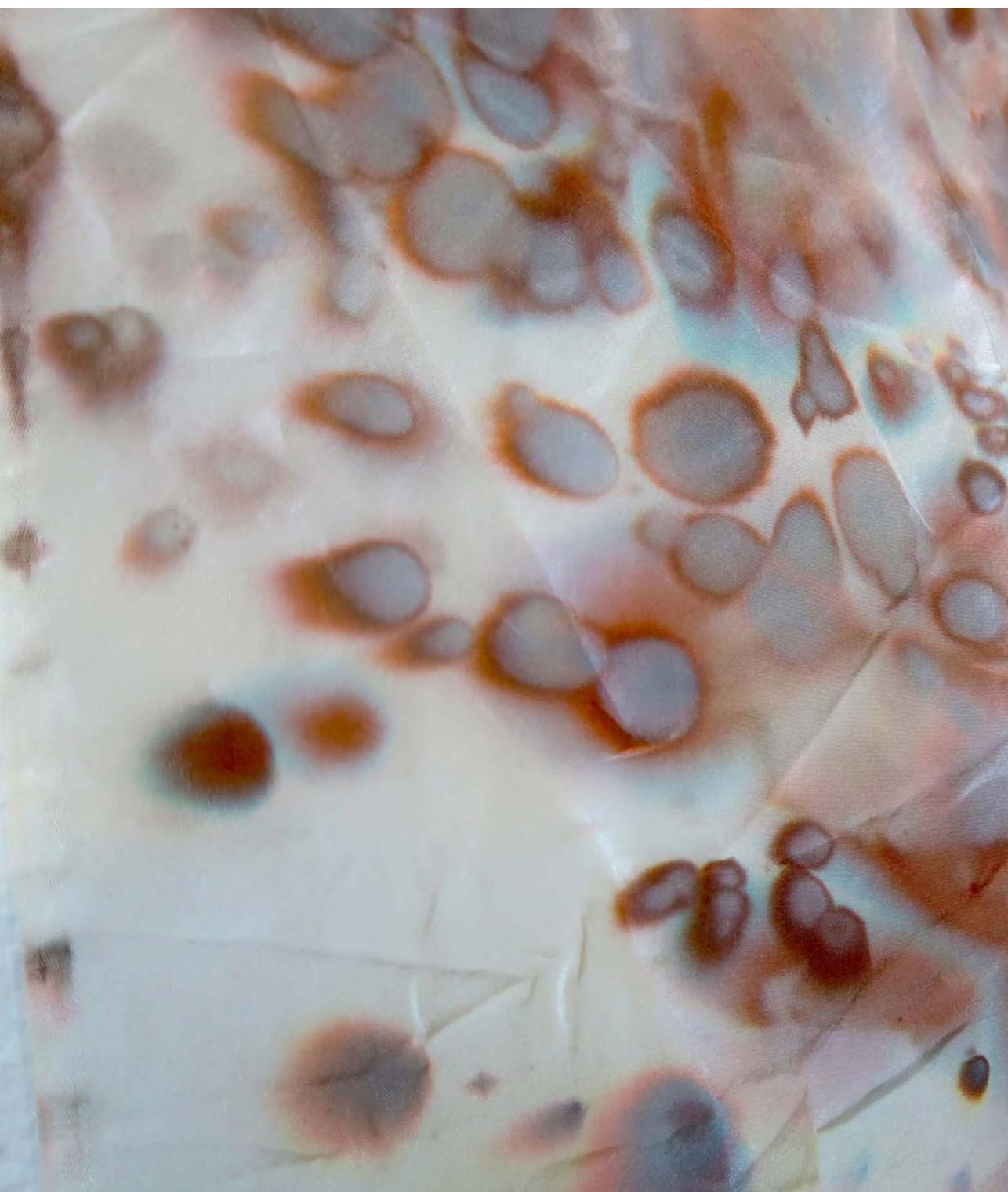
At the meeting point between material-based and conceptual art, these works are an exploration of identity in traditional gender roles and in ideals of beauty.

Traditional dyeing methods are combined with non-traditional materials that you would rather find in a bathroom than in a studio.

Bottles of self-tanner and dry shampoo meet fine silks of different qualities, creating abstract shapes and unexpected colours.

There was a time I could not face a crowd without Self Tanner. I still can't, but I am much paler now, Self Tanner on Silk. 2022.

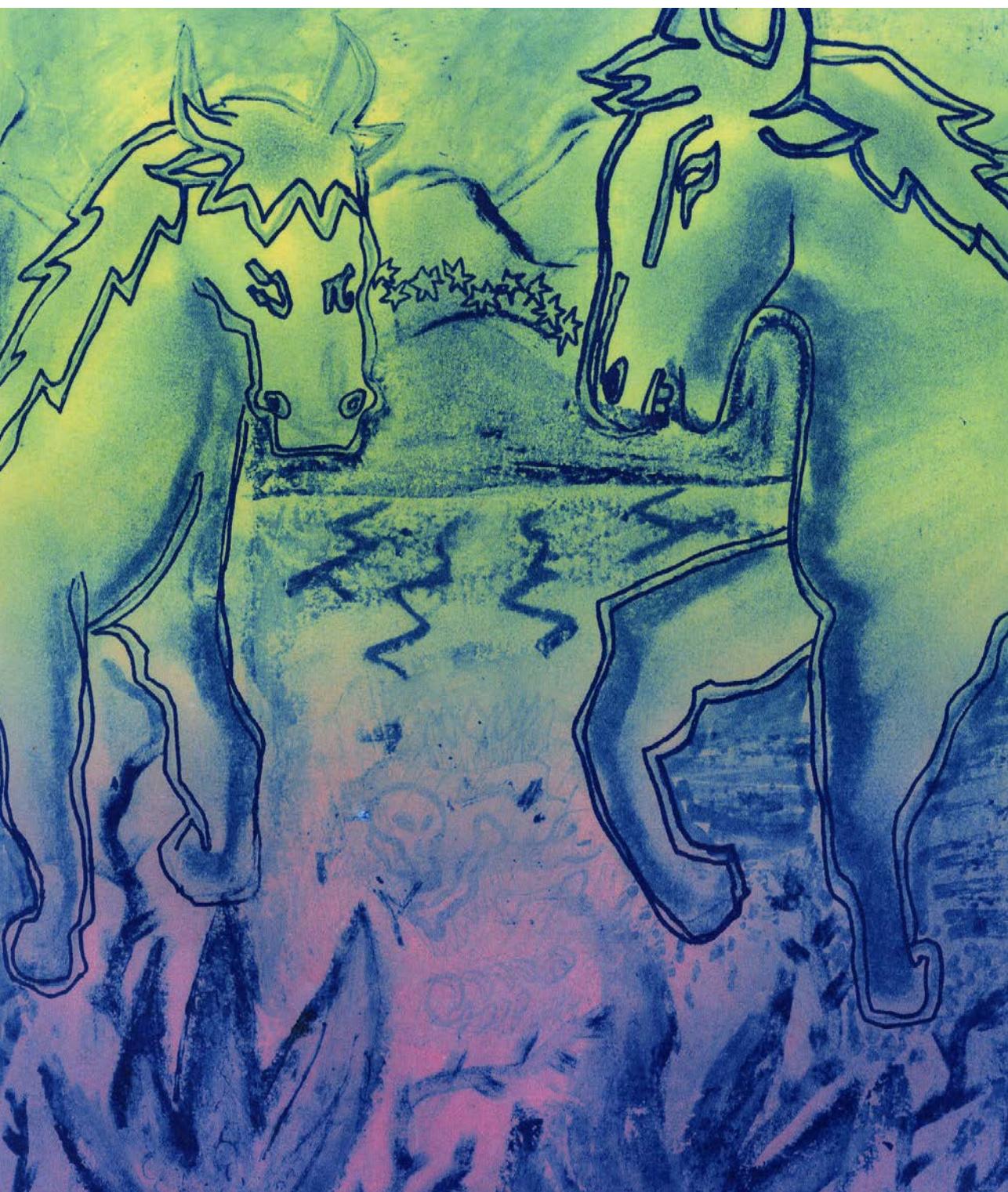

STELLA VALLIK

Hestene vrinskede i den knas tørre luft. De havde ikke fundet vand på flere dage. Deres skarpe øjne bar på had og frygten for at brænde op, men anede et glimt af håb'.

Mine værker fortæller om fremtidens vilde heste, som har udviklet overlevelses evner på en ødelagt planet. Jeg forstiller mig en post-antropocæn verden, som er påvirket af menneskeskabte klimaforandringer, forurening og den sjette store massedød.

I mine værker lader jeg naturen og dyrene tage plads og fortælle deres historie. Jeg forsøger igennem mine værker at styrke menneskers forbindelsen til vild natur og vilde dyr.

Talking Horses
Photopolymer tryk på papir, 30 x 40 cm, 2022

140

Voksende Rødder I Dødskriften (Detailbilledet)
Træsnit og monotypi på japansk papir, 3,70 x 0,92 m. 2022.

MAJA HÉLENE VESTERGAARD

I enjoy listening to and telling stories. Working thematically with ceramic and drawings through a poetic and written point of view. I tell stories about the small observations which I collect during night and day, from places I visit, and dreams I dream. Gathering them in my own Glossary of Symbols and giving them a subjective definition.

Especially observations we tend not to notice or spend time dwelling on. Like the quietness of the night, how darkness makes you see the light shine brighter, streetlights, the reflections in water running through the city. The hours we spent in bed, the vacuum of time whilst sleeping, the bedsheets turning yellow from the oils of our skin.

Intimacy, vulnerability, covering ourselves with feathers bound in blankets. Relations between us humans, relations between us humans and other animals. Perhaps those with feathers.

Lygtepælene er ensomme i min barndomsby, de lyser for ingen
Eartheware, plexiglass, LED light, lamp cord, 85 x 16 cm. 2022.

144 *Skumring*
Oilpastels and pencil on paper, A3. 2022.

ANNE WALLIN ÖVEN

Ut ifra våre erfaringer og hva vi er tillært, ser vi objekter kun som det vi allerede vet at de er. Mitt arbeid er materialeksperimenterende og utforsker hvordan enkle grep kan la oss se objekter og strukturer i nye perspektiver.

Gjennom dekonstruksjon og ødeleggelse, stripes objektet for dets funksjonalitet. Slik fristilles materialet og opphøyes som noe verdifullt i og med seg selv.

Objektet slik vi kjenner det drepes på sett og vis, og gjennom et samspill mellom mine aktive valg og materialets naturlige bevegelser, gjenoppstår det som en fragmentert skygge av seg selv.

En skygge som skaper sine egne nye former, liv og historier.

Jeg hører alle historier på en gang
Sengefjærer, 3 x 2 x 2,5m. 2022.

148 Å renne i blått
Kobber fra takrenne, 15 x 5 x 1m. 2022.

En hommage til Serra
Takstein, treverk, 1 x 1,2 x 1,9m. 2020. **149**

GEORG WILTER SCHWER

With a foundation in traditional Scandinavia pottery and urban art I make utility items ranging from pickle jars, pots, and bricks as well as flat surfaces and reliefs.

I decorate my work with earthy pastel tones, repetitive acanthus and motifs depicting heaps of grapes and pompous botanical figures.

I search for contrasts in material and surfaces as well as meetings between old and new formats.

Combining traditional shapes with elements from graffiti, like sprayed on slip together with sharp sgraffito lines I want my work to resonate with past and present.

Cellophane Dream
Ceramic with slip and sgraffito, 12 x 15 cm. 2022.

152

Ceramic pots

Various sizes. 2022.

MATHIAS WISCHUF

Kroppen eksisterer på steder og på måter som ikke kan speiles eller fotograferes. Vi er i stand til å gå i mørket uten å se oss selv, takket være kroppens egensans.

Men denne sansen rommer mer enn kroppens selvbevissthet. Et sted i det gryende halvmørket, der vi er i ferd med å miste lyset og kroppen finner seg selv, ligger en gåtefull sannhet som må nøstes opp.

Vi er på vei ut av virkeligheten, men det betyr ikke at dette ikke er ekte. Den stumme underbevisstheten nekter å gi oss svarene, men snakker heller gjennom billedlige fornemmelser og fører oss videre inn i mørket, som kan vise seg å gjemme mer enn sannheten vi søker.

Den drømmende hånd, V
Mezzotint, 13 x 18 cm. 2023.

156

Prosessbilde

Fotogravyr på kobber, 20 x 25 cm, 2023.

Design: Karen Berge, Torgeir Baie, Vilma Lundholm,
Iliana Papadimitriou, Henriette Mauritz Nordbeck
Font: Helvetica Neue Thin, Helvetica Neue Light,
Helvetica Neue Thin Italic, Times New Roman
Paper: Munken Polar 300/120g
Edition: 150
Printer: Aksell
ISBN: 978-82-7038-425-9

and Goodbye </3

Welcome and Goodbye <3

Solveig Aamodt
Michael Aaseth
Hannah Aune Helle
Kevin Axelsson
Sara B Gjestland Zamecznik
Torgeir Baie
Karen Berge
Ingrid Bjørdal
Anna-Victoria Borgersrud
Dorthe Sophie Bosse
Dåra Dorky
Louise Evensen Herreira
Majken Hove Jensen
Lea Geertsen
Aasa Gravdahl
Jenny Hamrell
Ingrid Hopland Gimse
Sissel Johansen
Julia Juväng

Noomi Knape Pyk
Cecilie Leidalen
Veronica Lund
Vilma Lundholm
Henriette Mauritz Nordbeck
Margrete Netland
Øystein Rolland Magnussen
Iliana Papadimitriou
Sofia Quan Heggelund
Anne Beate Smit Hasli
Thisbe Stadler
Hannah Stockem
Victoria Angelica Schilling Erichsen
Stella Vallik
Maja Helene Vestergaard
Anne Wallin Oven
Georg Wilter Schwer
Mathias Wischuf